

PREGĂTIREA ÎNSĂMÎNȚĂRILOR DE TOAMNĂ

Plenara C. C. al P.M.R. din 30 iunie-1 iulie a.c., prevede obținerea în anul 1962, în condiții climatice normale, a unei producții totale de 12.550.000 tone cereale, din care 4.650.000 tone grâu și secară și 6.650.000 tone porumb. Creșterea producției va putea fi realizată numai prin aplicarea întregului complex de măsuri agrotehnice și prin extinderea în cultură a unor soiuri valoroase de grâu rezistente la ger, secetă, boli, cădere — soiuri care valorifică economic îngrășămintele și care se pot recolta cu mijloace mecanizate.

Un rol important au în această privință introducerea și răspîndirea în cultură a unor soiuri de semințe mai productive de calitate superioară. Plenara trasează ca sarcină ca în

LA ORDINEA ZILEI

toamna acestui an să se însămînteze cu grâu din soiuri productive aproximativ două milioane hectare. Experiența multor unități a dovedit că în condiții de climă și sol asemănătoare, aplicînd aceeași agrotehnică, prin folosirea soiurilor de mare productivitate se obțin producții cu 20-30 la sută mai mari decît atunci cînd se folosesc semințe din soiurile obișnuite. Plenara C.C. al P.M.R. arată că pe întreaga țară această diferență de recoltă în plus reprezintă cca. 1 milion tone de grâu. Pentru a preveni unele efecte negative în ceea ce privește comportarea diferitelor soiuri de grâu la atacul de rugină, slaba rezistență la ger, cădere etc., este necesar ca unitățile agricole să cultive proporțional mai multe soiuri cu însușiri deosebite. În acest fel, un soi care a suferit pierderi poate fi compensat cu sporurile de producție obținute la celelalte soiuri.

La noi în țară în ultimii ani au fost experimentate și introduse în cultură alături de soiurile autohtone, o serie de soiuri noi de grâu de toamnă: Bulgaria 301 Bezostai 1 și 4, San Pastore, Triumph, Ponca, ș.a., care au dat în diferite zone de cultură producții superioare față de soiurile cultivate pînă acum.

Alegerea unuia sau a mai multor soiuri pentru o unitate agricolă este în funcție de recomandările organelor agricole locale și de experiențele anilor anteriori. Sămînța necesară se poate procura prin schimb la bazele de recepție, după programarea făcută de organele agricole raionale. Dar, numai alegerea celui mai bun și mai productiv soi de grâu nu este suficientă pentru a garanta o producție sporită. Importante sînt de asemenea lucrările de bază ale solului înainte de însămîntare, pregătirea seminței, aplicarea de îngrășăminte, epoca de însămîntare, metoda de însămîntare, densitatea la unitatea de suprafață. Rezultatele slabe în producția de grâu obținute de unele unități agricole sînt urmarea unor lipsuri în aplicarea agrotehnicii. Arăturile adînci de vară trebuie să se facă din vreme fără a aștepta pînă ce pămîntul ar pierde și puțina umezeală pe care o are, fapt ce ar duce la executarea de arături cu bulgări mari, iar ulterior datorită menținerii uscăciunii nu s-ar mai putea realiza un pat germinativ corespunzător.

Epoca de semănat influențează, de asemenea, vegetația și deci producția. Din rezultatele experimentale de trei ani urmărite la stațiunile experimentale ca și din rezultatele obținute de I.C.A.R., reiese o concluzie clară pentru practică și anume că semănatul prea timpuriu nu este recomandat în nici una din zonele agricole ale țării noastre. Grâul trebuie semănat în toată țara între 1-20 octombrie, în afară de nordul țării unde semănatul se poate începe la sfîrșitul lunii septembrie, ținîndu-se seama de mersul vremii.

Avînd în vedere în mod special experiența din acest an, este necesar ca semințele de grâu înainte de însămîntare să fie în mod obligatoriu tratate cu anti-mălurice pentru a preîntîmpina atacul diferitelor boli criptogamice. Materialele de tratare se pot procura prin unitățile sătești ale cooperăției de consum. Asupra desimii la semănat, s-a constatat că pentru majoritatea soiurilor este potrivită desimea de 400-500 boabe la m.p., iar pentru soiurile italiene, cum ar fi San Pastore, desimea optimă este de 600-700 boabe la m.p.

O importanță deosebită o prezintă metoda de semănat. Dacă întreaga suprafață cultivată cu grâu s-ar fi semănat cu mașinile, se putea ob-

Culesul strugurilor timpurii la Stațiunea experimentală — Greaca.

Adler Richard . . .

POFTĂ BUNĂ!

Peste deal, pe colnicel

Frunză verde muștel
Peste deal, pe colnicel,
Cîntă-un mindru voinicel
Și-i zice cu dulce vîers
De răsună-n codru des
Și-i zice cu vesel grai
De s-aude peste plai —
Cîntă visul împlinit
Pe ogorul înfrățit,
Că pe cîmpul fără hat
Crește lanu-mbelșugat

Frunzuliță de mohor
Peste deal, peste pripor,
Trece un voinic în zori
Cu o turmă de miori —
Și cîntă cu vîers-ales
De răsună peste șes
Și cîntă cu graiul blind
De adoarme frunza-n crîng,
Că azi brazda e mănoasă
Și-aduce belșug în casă.

Floriciță de pe coastă
Azi în colectiva noastră
Adunăm rodul cu spor
De pe înfrățit ogor —
Și belșugu-adus acasă
Face viața luminoasă
Și-i înalță temelie
Fericii pe vecie.

Auzit în G.A.C. „I. C. Frimu”
din comuna Leordeni, regiunea
Argeș de GEORGE BREAZU.

ține pe întreaga țară cu 120-180.000 tone grâu mai mult. Ținînd seama că în anul trecut cca. un milion hectare cu grâu au fost semănat cu mina, Plenara C.C. al P.M.R. arată că: „sînt create acum toate condițiile ca să se lichideze această stare de lucruri, astfel ca în toate gospodăriile agricole colective să se însămînteze cu mașina, începînd cu anul 1962, întreaga suprafață cultivată cu grâu și din 1963 — întreaga suprafață cultivată cu porumb”. De aceea este necesar ca în toamna aceasta mașinile de semănat să fie utilizate astfel încît să se poată obține maximum de randament. Înainte de începerea însămîntărilor ele trebuie revizuite, reparate și repartizate pe tarlale astfel încît să realizeze zilnic cel puțin suprafețele prevăzute a se realiza.

Conducerile gospodăriilor agricole colective vor alege acele soiuri de grâu care s-au dovedit a fi cele mai bune și care au fost recomandate de consfăturile regionale ce au avut loc, în acest scop, în cursul lunii august a.c.

În această perioadă, la sate trebuie să se desfășoare o intensă activitate de pregătire a tuturor condițiilor pentru ca însămîntările de toamnă să se execute la un nivel agrotehnic corespunzător. Căminele culturale au în această perioadă un rol important. Prin colectivele de conferențieri trebuie să se organizeze întîlniri cu masele de țărani muncitori, cu care să se discute necesitatea luării din timp a tuturor măsurilor de pregătire a recoltei anului viitor, insistînd în mod deosebit asupra necesității schimbului de semințe fără întîrziere.

Prin respectarea întocmai a indicațiilor Plenarei și aplicarea în mod diferențiat a tuturor măsurilor agrotehnice vom asigura pentru anul viitor o recoltă bună de grâu.

Ing. MIHAI SPĂTARU
din Ministerul Agriculturii

PASIUNE "AL NOSTRU" PENTRU

Luncani, pe malul Arieșului... Am urcat într-o după masă de august treptele fostului conac al baronei Banffy, săpina de pe vremuri nu numai a pământurilor ei și a oamenilor din Luncani. Clădirea conacului în care pe vremuri se puneau la cale atâtea nelegiuiri — e sediul gospodăriei. Foștii argați din Luncani, birșii de ieri, conduc azi gospodăria lor milionară, care cuprinde sute de suflete, tot satul.

În biroul președintelui câțiva colectivști, așezați la o masă mare, discutau cu aprindere. Mă uitam la chipurile lor pe care vremurile au tras brazde adânci și ascultam. Mă uimeau cu câte amănunte vorbeau despre un grajd sau despre un sistem de irigare care erau deocamdată numai în plan, despre vii și pomi ce se vor planta în viitor și vor da roade abia peste câțiva ani. Cât de precis vedeau contururile gospodăriei și ale vieții lor de peste cinei și chiar zece ani! Mi-i închipuiam în trecut. O comparație se impunea de la sine. Oameni care altădată nu cutezau și nici nu puteau să se avinte cu gândul mai departe de grijile apăsătoare ale unei existențe mizere, privesc azi cutezători în viitor, fac planuri îndrăznețe pe care neîndoielnic, le vor realiza. Printre oamenii pe care i-am cunoscut în după-amiaza aceea la sediu, se afla și colectivistul Ion Mate, pe care apoi l-am însoțit în via și livada gospodăriei.

„Aici nici grozii, nici baronii n-au putut sădi viță de vie” — îmi spunea acest om scund și subțire, trecut de 60 de ani, pe chipul căruia deslușeam o bunătate profundă și totodată semnele unei tenacități aspre, de cremene. Ne aflam pe o coastă de deal, unde, din inițiativa comuniștilor, în ultimii ani pârloagele străvechi au cedat locul viilor și livezilor.

Ion Mate, care din fragedă copilărie a slugărit în vilele livezilor moșierilor, conduce azi brigada pomiviteolă alcătuită din 60 de colectivști. Bogata lui experiență și o dăruiește cu dragoste livezilor și viilor colectivistice care i-au fost incredințate.

Nu e loc pe aceste întinderi mari care să nu-i amintească ceva trist și dureros din trecut. La un pom bătrîn îmi arată locul unde, copil fiind, a văzut cum vâtafii l-au batjocorit pe tatăl lui. Într-o margine a livezii, lângă un prun, locul unde a fost casa veche: o cameră de 3 metri pe 3, unde au stat opt ani el, soția și cei șapte copii...

Pe Ion Mate rareori îl găsești în sat sau acasă la el. De când încep să mijască zorii, pînă seara tîrziu este nedespărțit de via și pomii lui. Nici în zilele de odihnă n-are răbdare să stea acasă. Duminicile și în zilele de sărbători, cit e ziua de mare, îl vezi plimbîndu-se printre pomi sau urcînd dealurile către vii. Îl vezi trăbăluind la araci, stropînd lăstarii, examinînd frunzele cu migală, să vadă dacă nu cumva s-or fi ivit dăunatori.

— E-a noastră via. Iar vița ca și pomii sînt făpturi gingașe. Cum nu le porți de grijă te și trezești cu cite-o drăcie...

Zimbește cu un zîmbet puțin reținut și-mi povestește despre un necaz cu femeia lui.

— „Apăi, tu nu mai știi nici de casă, nici de masă, mă ia citeodată la zor nevăstă-mea. Ți-o luat via mințile, la bătrînețe” — zice ea. — Dar vorbele ei nu vin din faptul că n-ar înțelege ce înseamnă să ai grija și răspunderea unei averi obștești. Că doar vine și ea deseori pe aici și-i crește inima cînd vede cite s-au făcut. Altu-i însă baiul — îmi dă a înțelege și ochii îi rid ca unui copil. — E la mijloc povestea cu casa noastră cea nouă. Femeia nu s-a obișnuit cu casa mare și cu plafonul înalt. Tot spune, nu prea-i e la îndemînă să stea singură în camerele ălea mari. Cînd vorbește, zice că-și aude vocea de două ori. Asta-i baiul, nu altceva... încheie el rîzînd.

Comunistul Ion Mate e foarte preocupat de brigada lui. Își educă cu grijă oamenii, le însuflă dragoste pentru munca pe care o fac, pentru dezvoltarea avutului obșteșc. Le transmite oamenilor nu numai cunoștințele lui, ci și ceva din sufletul său.

În 1956 gospodăria avea doar 16 hectare viță de vie. Azi via ocupă o suprafață de 32,77 hectare, o școală de port-altoi pe 0,50 hectare și o

pepinieră de viță altoită pe 0,55 hectare. În ultimii ani s-au plantat suprafețe însemnate cu viță de vie din material săditor propriu. Am văzut pepiniera. Ceva mai frumos nici nu s-ar putea imagina. Un peisaj cu linii precise și exacte. O adevărată bijuterie ieșită din mîna unui meșter pasionat de munca sa. Ion Mate mi-a arătat diferite soiuri de viță Riesling, Fetească albă, Pinot gris ș.a. Mi-a arătat terenurile de vii prășite mecanic.

Proposisem sub un pom bătrîn. Ion Mate îmi povestea de greutățile începutului, de lupta pe care au dus-o comuniștii „pe tărîmul conștiinței”, împotriva mentalității vechi.

— Unii nici nu vroiau să audă pe atunci de un puternic sector viticol, de pepinieră. Se temeau că n-o să ne pricepem. Nu era însă vina lor. Boierii și domni, veacuri de-a rîndul, au înăbușit orice inițiativă a noastră. Nu le plăcea ca slugile să gîndească. Se temeau că nu cumva inițiativa lor să apuce și pe alte căi...

Veni vorba de rentabilitatea viei și a livezilor de pomi. Dintr-un buzunar al hainei, Ion Mate scoase un carnețel și-mi înfățișă cu multă precizie recoltele obținute la hectar și producțiile planificate pentru viitor. Avea în acest carnețel o sumedenie de date. Argatul de ieri, pe care boierii și moșierii îl persecutau ori de cite ori zăreau în mîna lui o carte sau un ziar, azi citește și se documentează perseverent și cu pasiune. El ține o evidență precisă a sectorului său, cuprinzînd nu numai date de producție și rentabilitate, ci și însemnări științifice despre comportarea diferitelor soiuri de pomi și de viță.

Cît de mult au crescut oamenii! La asta m-am gîndit cînd coboram pe o cărăruie dintre viile crescute și îngrijite de Ion Mate.

R. IARAI

C. BARASCHI

(Fragment statuar din fontina de la clubul Combinatului metalurgic Reșița)

Belșugul

E voinic dar agil, lipicios foc și isteț ca tot olteanul. La sedința cu brigadierii l-am găsit însă cu totul schimbat. La 7 seara, Gheorghe Zarcu s-a așezat ca de obicei la locul președintelui. În băncile de sub nucul cel mare stau brigadierii ca niște școlari bătrîni, aducînd cu ei aici toate întîmplările unei zile. Sînt pirliți de soare și preocupați de cite îi frămîntă. Campania de vară este o uriașă încheștare cu cimpul. Ea îi absoarbe aproape cu totul.

Gheorghe Zarcu care alergase toată ziua ca un iepure nu se arată obosit, sau nu vrea asta, și ține sedința bine. Îl descoase pe fiecare cu migală: „Cîți oameni ai avut azi? Cît a mai rămas de făcut din lucrare?” Îmi amintesc că unul din brigadierii a răspuns serafic, că nu știe unde l-au fost o parte din membrii brigăzii. Lui Zarcu i s-au adîncit cutele dintre sprincene. L-a întrebat stăpînit, dar apăsînd pe fiecare vorbă de parcă ar fi crescut-o în lemnul mesei cu briceagul.

— Da' cine-ai vrea să știe, omule, dacă nu tu? Că de-aia te-a ales adunarea brigadier.

Oamenii, puterea și inteligența colectivă îi stau în gînd de cînd se scoală pînă lipește geana. Pe ea își bizuie altminteri, forța și priceperea, centralizatorul acesta viu de întîmplări și impresii, care este președintele.

La orezărie plivitul se află în urmă. (A constatat el la fața locului). — Spune-mi, îl întreabă pe brigadier, — de cîți oameni ai avea nevoie?

Iar a doua zi chiar concentrează acolo forțe sporite.

Orezul!... Minunată plantă. Colectivștii din Izbiceni scot producții care le-au făcut un renume republican. Orezul e pasiunea lui Gheorghe Zarcu. (Vă cred și eu. Anul ăsta va aduce gospodăriei trei milioane venit). La București, la o consfătuire în legătură cu cultura orezului i s-au servit cele mai felurite bucate, gătite din orez. Stătea la loc de onoare și-l înconjurau cu toată atenția ospătării stilate, îmbrîndu-l, pe el, pe președintele acesta dunărean. N-a fost numai os-

păț, ci înainte de toate schimb de experiență. El a descris experiența lor, tînară dar bogată, în cuvinte sumare...

Președintele are obiceiul, cînd se recoltează orezul să-și vire pînă la cot mîna groasă în boabe. Prefiră apoi îndelung, cu voluptate boabele care au transparența granulelor de cristal, bucurîndu-se ca un copil.

...La 8 seara supraveghea înmagazinarea cerealelor. În magazie era zăduf și în aer plutea o pulbere stăruitoare și sufocantă. Cine mai avea timp să observe asta? Operația cîntarului îi da viață. Cîntarul a arătat că producția de grâu a fost cu 200 kg. la hectar mai mare decît cea prevăzută. A chemat toți colectivștii din preajmă. — „Uitați-vă ce înseamnă agrotehnica. Uite-o colo cocoloțată în vîrfurile grămezii!” Și personal se înclină el însuși în fața științei cu un ceas mai tîrziu, în urma unei discuții în contradictoriu cu inginerul agronom: poate fi folosită grapa ste-

rezultatul economic al unei trebi atât de gingașe. Hibridul „10 cu Bizon” se coace cu două săptămîni mai devreme decît soiul obișnuit. Știți se înseamnă două săptămîni mai devreme cînd omului îi lasă gura apă după o roșie trufanda? Într-o singură zi, „de vîrf”, colectivștii au încasat de pe roșii, vinzîndu-le cu prețul stabilit prin contractare, 56.000 lei.

Să subordonezi nu numai natura (vezi fecundarea dirijată), dar și factorul timp, iar din treaba asta să scoți citeva sute de mii de lei în plus, cit au încasat de altfel pe roșiile timpurii, este o scooteală gospodărească vrednică de laudă. Îi felicităm prin Gheorghe Zarcu pe colectivștii din Izbiceni!

...Cu discuția despre irigații am ajuns la cumpăna nopții. Subiectul le-aprinde tuturor imaginația. Vi-sau cu ochii deschiși, comuniștii Gheorghe Zarcu, Lincă Chelu, secretarul organizației de bază, directorul școlii Paul Dumitrescu, nedeslipit de gospodăria colectivă. Cîțiva specialiști de la O.R.I.F. veniți aici în problemele îmbunătățirilor funciare, sprijineau cu com-

petența lor în materie și cu cifre concrete, visarea oamenilor.

La Izbiceni s-au irigat deocamdată 300 de hectare și venitul g.a.c. aproape s-a dublat. În primăvara lui 1962, dacă nu în toamna aceasta se vor iriga încă 300 hectare în partea dinspre Giuvărăști. Iar un plan îndepărtat și cutezător prefigurează chiar abaterea Oltului.

Profesorii de geografie or să dezvăluie atunci copiilor faptul, că în părțile Corabiei, Oltul, bătrînul „Alutus” pe care l-au contemplat pasiv generațiile, în cursul lui de milenii, a suferit în zilele noastre, o transformare.

Le-am amintit versurile de mulți din ei știute — ale lui Eminescu: „Veșnic este numai riul / Riul este demiurg.

Nu mai știu cine a venit cu corectarea — dar asta nu împotă fiindcă ea ne-a stat tuturor pe buze:

— Nu riul ci omul, omul nou, este demiurgul.

V. TOSO

OARE președintelui

lată într-o anume situație? Credea că are dreptate, dar celălalt l-a convins cu o argumentație solidă. Altădată i-ar fi răspuns: „Arată-mi practic și te cred; vreau demonstrație practică”. Dar știința în gospodăria lor e de mult crezută pe cuvînt. Ei au verificat că de fiecare dată le-a spus numai adevărul.

...La ora cînd abia își saltă soarele discul roșu peste marginea zării, omul nostru, Zarcu, se duce să vadă ce fac fetele de la lotul de hibridare. „Lotul” zămislește roșii de soiul „10 cu Bizon”. Fiecare colectivistă are în grijă două rînduri de plante și o pensetă. Lucrul este delicat, fapt pentru care la lotul de hibridare lucrează în exclusivitate femeile. Printre o operație manuală granula de polen abia vizibilă, e transplantată de pe stamine pe stigmatul florilor femelă. Peste citeva zile apare miezul florii ca un bulb minuscul, fructul dorit.

— V-așteptați să-nțiți vreodată în inventarul agricol, penseta? Întreabă Zarcu. — Nu m-așteptam, nu bănuiam. După cum nu bănuiam

PERSPECTIVELE DE DEZVOLTARE A POMICULTURII ȘI VITICULTURII ÎN ȚARA NOASTRĂ

Prof. Dr.
TEODOR BORDEIANU
membru corespondent al Academiei R.P.R.

Teritoriul Republicii Populare Române prin așezarea geografică, configurația variată a reliefului și structura terenului, oferă condiții naturale foarte prielnice pentru cultura pomilor și a viței de vie. Ca dovadă, în decursul timpului în zona dealurilor și a colinelor subcarpatice s-au dezvoltat numeroase bazine pomicole, renumite prin calitatea fructelor și s-au format podgorii, a căror faimă a trecut de mult hotarele țării.

Calitatea fructelor noastre a stîrnit admirația milioanele de vizitatori ai Expoziției internaționale horticoale de la Erfurt din acest an și a adus țării numeroase distincții împreună cu marele premiu de onoare și felicitările juriului.

Strugurii cu calități excepționale, precum și vinurile neîntrecute din punct de vedere al calității, tăriei și buchetului, reprezintă de asemenea o producție marfă care, alături de fructe, are o greutate specifică mare în balanța economică a țării și aduce un aport însemnat la creșterea venitului național al țării. Dovadă a calității deosebite a vinurilor noastre sînt numeroasele medalii de aur pe care țara noastră le-a obținut în ultimii ani la concursurile internaționale de la Ljubljana, Montpellier, Budapesta etc.

După cum rezultă din raportul asupra mersului îndeplinirii Directivelor Congresului al III-lea al Partidului, privind construirea socialismului la sate și dezvoltarea agriculturii prezentat de către tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie-1 iulie 1961, în momentul de față în țara noastră suprafața ocupată cu livezi de pomi este de 219.300 hectare, iar cea de vii de 296.000 hectare.

Aceste două ramuri de producție nu s-au dezvoltat însă în trecut în măsura posibilităților pe care le oferă condițiile naturale deosebit de favorabile. În pomicultură plantațiile masive reprezintă de abia 52 la sută din suprafața arătată mai sus; restul pomilor fiind răzleși, nu oferă posibilitatea aplicării unei agrotehnici înaintate și obținerea unei producții însemnate de fructe.

Un alt neajuns al pomiculturii îl reprezintă raportul necorespunzător între specii. În momentul de față, prunul însumează peste 60 la sută din numărul total al pomilor, iar mărul, care este de fapt baza de aprovizionare cu fructe a oamenilor muncii pe timp de iarnă, nu reprezintă decît 14 la sută.

Directivile Congresului al III-lea al P. M. R. precum și Plenara C.C. din 30 iunie-1 iulie 1961 au trasat sarcina ca pînă în anul 1965 plantațiile de pomi fructiferi și de viță de vie să se extindă pînă la 300.000 hectare fiecare și să se îmbunătățească raportul între specii, în așa fel ca din numărul total de pomi, mărul și părul să reprezinte peste 32 la sută cireșul, vișinul, caiul și pișciul să fie de circa 17 la sută, iar prunul să scadă la 43 la sută.

Plantațiile de viță de vie vor trebui de asemenea să se extindă pînă la 300.000 hectare, cu sarcina ca toată suprafața să fie cultivată numai cu viță bună, altoită și indigenă, de la care se obțin struguri de calitate superioară. Ca urmare, recenta Plenară a C.C. al P.M.R. a trasat sarcina ca pe măsură ce se vor înființa și intra pe rod plantațiile noi, să fie defrișate viile hibride, în primul rînd cele de la șes, care ocupă importante suprafețe de teren arabil.

În dezvoltarea sectorului viticol se va acorda o atenție deosebită și schimbării raportului actual între viile cultivate pentru struguri de masă și cele pentru vin. Potrivit sarcinii trasate, cel puțin 50 la sută din plantațiile anuale trebuie să reprezinte vii pentru struguri de masă, rezistente la transport și care se păstrează bine. Extinderea culturii pomilor și a viței de vie în zona colinelor și a dealurilor are o importanță economică foarte mare, întrucît în felul acesta se pun în valoare suprafețe mari de terenuri în pantă care nu se valorifică în mod economic prin culturile agricole cerealiere.

Cultura pomilor și a viței de vie în zona colinelor și a dealurilor are și un rol social foarte important, întrucît creează mari posibilități de folosire rațională a brațelor de muncă din aceste regiuni, iar prin veni-

turile realizate contribuie la ridicarea nivelului de trai al populației.

În vederea rezolvării sarcinilor trasate de partid și guvern cu privire la refacerea și extinderea plantațiilor pomicole și viticole, în ultimii 5-6 ani, oamenii de știință, împreună cu inginerii și tehnicienii de pe teren au întocmit lucrarea de raionare a pomiculturii prin care s-au stabilit sortimentele pe regiuni și bazine pomicole și s-au precizat proporțiile între specii și soiuri. Concomitent s-a realizat și lucrarea de raionare a viticulturii prin care s-au fixat de asemenea sortimentele și direcțiile de producție, pentru struguri de masă, vin și stafide. Prin aceste două lucrări, foarte importante, s-au pus bazele științifice ale pomiculturii și viticulturii românești.

Luînd ca bază aceste două lucrări, producerea materialului săditor pomicol și viticol a fost organizată într-o vastă rețea de pepiniere repartizate în cele mai importante bazine

principalelor lucrări de întreținere a plantațiilor.

O trăsătură caracteristică importantă în dezvoltarea pomiculturii și viticulturii românești din epoca actuală o reprezintă și crearea unor plantații masive pe suprafețe de sute de hectare. Astfel, în Dobrogea, unde cultura pomilor nu era cunoscută în trecut există astăzi o plantație de 200 hectare la Satul Nou și alta de 300 hectare la Nazarcea. La G.A.S. Apold, raionul Sighișoara, a luat ființă în ultimii ani o plantație de 462 hectare, iar la G.A.S. „Miciurin”, raionul Bistrița, una în suprafață de 786 hectare.

În sectorul viticol s-au înființat, de asemenea plantații pe suprafețe mari. Astfel, la G.A.C. Niculițel, Dobrogea, există o vie de 667 hectare, la G.A.S. Valea Călugărească de 1.034 hectare, iar la G.A.S. Odobești suprafața totală a viei se ridică astăzi la circa 1.700 hectare. În afară de faptul că plantațiile

Institutul de Cercetări Hortiviticele din București. Aspect din activitatea pentru crearea de noi soiuri de pruni prin metoda hibridării.

pomicole și în cele mai renumite podgorii în felul acesta pomii altoiți necesari dezvoltării sectorului pomicol, precum și vițele necesare înființării de plantații viticole noi sînt formate în aceleași condiții pedoclimatice în care vor crește mai tîrziu în livezi și vii, ceea ce constituie o garanție că plantațiile respective se vor dezvolta în condiții normale și vor da producții mari și de calitate superioară.

Ca urmare a aplicării în pepiniere a unei agrotehnici înaintate, s-a îmbunătățit simțitor calitatea materialului săditor pomicol și viticol, iar producția s-a ridicat mult, ajungînd aproape la 180-200 la sută față de anul 1950.

Un alt element nou în dezvoltarea pomiculturii și viticulturii îl constituie faptul că în acest scop se folosesc terenurile în pantă, degradate, sau terenurile nisipoase care se organizează și se amenajează în terase în așa fel ca să permită mecanizarea

de pomi se fac pe suprafețe mari, s-a început și crearea unor bazine pomicole specializate în anumite culturi. Astfel, în nordul țării și în zona dealurilor subcarpatice se creează bazine mari specializate în cultura mărului, în regiunea colinelor în cultura prunului, în Dobrogea și în zona de podgorii în cultura pișciului etc.

Crearea unor asemenea bazine și centre pomicole și viticole specializate va permite obținerea în viitor a unor producții mari dintr-o specie sau dintr-un singur soi, ceea ce va da posibilitatea aprovizionării cu cantități mari de fructe și struguri calitativ uniforme a pieței interne cît și a asigurării unor cantități sporite disponibile pentru export. Pentru a crea o sursă permanentă de aprovizionare cu fructe a familiilor de țărani colectivști, mai ales în cîmpie și a familiilor de muncitori în centrele industriale, se plantează din ce în ce mai mult în grădinile

Lucrări de terasare pentru cultura viței de vie în comuna Ștefănești regiunea Argeș

de lîngă case pomi, arbuști fructiferi și căpșuni

Pe baza cercetărilor întreprinse de oamenii de știință, în numeroase unități agricole socialiste se extind pe suprafețe din ce în ce mai mari plantațiile de meri și peri pitici, pe port-altoi vegetativi care asigură intrarea mai de timpuriu pe rod a pomilor, producții mai mari la unitatea de suprafață, fructe de calitate superioară, precum și ușurința în aplicarea mecanizată a lucrărilor agrotehnice.

Pentru obținerea de recolte de fructe și struguri de bună calitate, se generalizează măsurile de combatere a bolilor și dăunătorilor, care depreciiază o mare parte din recoltă.

Pentru a veni în ajutorul gospodăriilor agricole de stat și colective în combaterea păduchelui de San José și a altor dăunători, precum și pentru prevenirea atacului pomilor și fructelor de către făinare, fuscicidium (rapănul merelor și perelor), care aduc pagube enorme sectorului pomicol, statul a organizat mai multe centre pentru combaterea bolilor și dăunătorilor în cele mai importante bazine pomicole: Bistrița, Sighet, Șomeșu, Dej, R. Vlcoea, Curtea de Argeș, Oradea, Tg. Ocna și altele, pe care le-a dotat cu cele mai moderne mașini și aparate de stropit și prăfuit. În urma tratamentelor aplicate doi ani la rînd, intensitatea atacului dăunătorilor și bolilor a scăzut simțitor.

În lumina sarcinilor trasate de partid și guvern a luat o dezvoltare nemaiîntîlnită industria producătoare de îngrășăminte chimice, care, pînă în anul 1965 va furniza agriculturii cantitatea de 500.000 tone îngrășăminte, calculate în substanță activă. În același scop, în urma măsurilor luate pe plan local, în zona dealurilor ia o dezvoltare mare și creșterea vitelor, care pe lîngă alte venituri, va furniza pomiculturii și viticulturii cantități mari de îngrășăminte organice naturale.

Obiectivul principal urmărit în momentul de față în sectorul pomicol și viticol fiind ridicarea productivității livezilor și viilor, stațiunile experimentale ale I.C.H.V. elaborează metode speciale și sisteme de întreținere și lucrare a solului, de aplicare a îngrășămintelor și a irigației.

Prin folosirea agrotehnicii înaintate în stațiunile experimentale pomicole și viticole ale I.C.H.V. și în diferitele unități agricole socialiste s-a ajuns să se obțină în fiecare an recolte mari de fructe și struguri, dovedindu-se pe această cale că rodirea periodică nu constituie o proprietate biologică a soiurilor de pomi și viță de vie, ci este rezultatul aplicării unei agrotehnici înaintate. Astfel, Stațiunea Experimentală Pomicolă Bistrița, regiunea Cluj, a obținut o producție de 28.000 kg. pere la hectar, iar la mere producția a fost de 34.000 kg la hectar. Stațiunea Experimentală Pomicolă Voinești, obține de 8 ani o producție medie de peste 25.000 kg la ha. la mărul Jonathan. Producția maximă în această livadă s-a ridicat într-un an la 51.200 kg. la ha. La Stațiunea Experimentală Blaj, raionul Tîrnăveni, la soiul de măr Pătul altoit pe Dusen, în curs de 4 ani s-a obținut o producție medie de peste 45.000 kg mere la hectar.

Producții mari s-au înregistrat și în sectorul viticol: astfel la G.A.C. Zăvideni, raionul Drăgășani, s-a obținut o recoltă de 8.600 kg. struguri la ha; la G.A.S. Cotești, regiunea Galați, 12.500 kg. la ha; la G.A.S. Dragoslăveni, regiunea Galați, 17.000 kg. la ha. și la G.A.S. Florești, regiunea Galați 22.100 kg. la hectar.

În general, prin folosirea în livezi și vii a agrotehnicii înaintate cu privire la lucrările solului, aplicarea îngrășămintelor și a irigației, precum și a îngrijirii pomilor și a viței de vie prin tăieri și tratamente, producția de fructe și struguri se mărește din an în an. Acest fapt constituie o garanție că prevederile Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R., ca pînă în anul 1965 producția de fructe să crească la 1.700.000 tone, și cea de struguri la 1.400.000 tone, vor fi realizate cu succes.

TINERETE ARTEI POPULARE

Unsprezece mii de artiști amatori — veniți din uzine și de pe ogoare, din orașele și satele patriei noastre — timp de nouă zile au încântat miile de spectatori ce au poposit pînă la refuz sala Teatrului C.C.S. din București, unde s-a desfășurat faza finală a celui de-al VI-lea concurs.

Unsprezece mii de talente, soli ai celor 615.000 de artiști antrenați cu luni în urmă în frumoasa întrecere — concursul — au făcut să răsună Bucureștiul de cîntec, joc și voie bună, aduse pe aripa artei de amatori, omagiu țării eliberate, omului nou, stăpîn pe soarta sa.

A fost cea mai frumoasă și mai grandioasă finală de concurs artistic.

Din capul locului, a impresionat masivitatea participării artiștilor amatori în formațiile corale, instrumentale și echipele de dansuri populare. Alături de formațiile metalurgiştilor din Reșița, Hunedoara sau Cîmpulung Muscel, alături de ceferiștii din Fetești, Cluj sau Craiova, s-au prezentat în această finală de concurs și coruri ca cel al jăpînarilor și ciobanilor din Domnești

Prof. I. D. CHIRESCU
artist al poporului
președintele juriului central
de selecționare

regiunii Argeș, sau al colectivităților din Fierbinți, coruri puternice, masive, cu peste 200 de membri, echipe de dansuri ca cele din Dăbuleni, regiunea Oltenia, Giurtelec, regiunea Crișana sau Fărău, regiunea Cluj, cu cîte 80 de dansatori.

Repertoriul prezentat — ales în cea mai mare parte cu gust și pricepere — a cuprins în primul rînd cîntece de masă închinăte patriei și partidului, cîntece care reflectă bucuria de a trăi și munci într-o țară liberă și înfloritoare. Alături de acestea, prelucrările folclorului nostru ca și capodoperele nepieritoare ale creației clasice, au fost prezente în programele formațiilor într-o măsură mult mai largă decît în precedentele concursuri, făcînd prin aceasta ca interesul publicului pentru spectacolele date să fie și mai sporit.

Includerea în repertoriu a unor lucrări originale sau prelucrări de folclor, inedite, create special cu ocazia concursului, cum sînt: „Cîntec pentru hidrocentrala de pe Argeș” și „Suita musceloană” de Alfons Popescu, dirijorul corului cîminului cultural din Domnești, „Suita bihoreană” de Romulus Botto, dirijorul corului colectivităților din Butești, regiunea Crișana, „Cîntă viața, cîntă satul” de Mihai Birlescu, dirijorul corului din Roznov, regiunea Bacău și altele au făcut ca repertoriul să fie mai interesant, mai variat și mai colorat.

Alături de fanfare, de orchestre semisimfonice sau de cameră, formații de fluierași ca cele din Leșul Ilvei, regiunea Cluj, Căntina, regiunea Ploiești sau Hodac, regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, au interpretat într-o formă nouă, mai avansată — folosind mijloace polifonice — minunate cîntece și jocuri populare, stîrnind admirația publicului spectator.

Dansurile noastre populare de o neasemuită frumusețe — aduse de pe plaiurile întregii țări de către talentații muncitori și țărani — au făcut să crească în fiecare din noi bucuria și mîndria de a ne fi născut în mijlocul acestui popor atît de înzestrat, atît de robust și de optimist. Emoțiile artistice create de vioiciunea celor 100 de dansatori — vîrstnici și tineri — de pe meleagurile Dăbulenilor, de vigoarea călușarilor din Pădureții Argeșului sau de grațioasa gingășie a fetelor din Țigănești, au prilejuit clipe de neuitat, momente de înălțare sufletească.

Programele brigăzilor artistice de agitație au constituit grăitoare dovezi de atașament, de dragoste a poporului muncitor față de politica partidului, făuritor al unei vieți noi și fericite pe plaiurile însoțite ale scumpei noastre patrii.

Măiestria artistică, înaltul nivel de interpretare dovedit de formațiile finaliste în al VI-lea concurs, ne umple inimile de bucurie. Frumosele rezultate obținute de artiștii amatori — oameni simpli îndrăgostiți de tot ce-i frumos — sînt o cheazășie a dezvoltării continue a mișcării artistice de amatori din țara noastră.

Din ce în ce mai mulți și mai buni interpreți pe scenele cluburilor și cîminelor culturale, spectacole din ce în ce mai frumoase și mai pline de conținut, iată impresia ultimă cu care fiecare spectator a plecat de la faza finală a celui de-al VI-lea concurs al formațiilor artistice de amatori de la orașe și sate.

Echipe de dansuri din Dăbuleni, regiunea Oltenia (Premiul I)

Familia Udrea, soliști instrumentali ai casei raionale de cultură din Pucioasa, regiunea Ploiești (Premiul I)

Brigada artistică de agitație a cîminului cultural Pecineaga, regiunea Dobrogea (Premiul I)

Corul cîminului cultural din Domnești, regiunea Argeș (Premiul I)

Maria Precup, solistă vocală de la cîminul cultural din Leșul Ilvei, regiunea Cluj (Premiul I)

Marin Ulei, solist la țambal de la cîminul cultural din Pătroaia, regiunea Argeș (Premiul I)

F

CĂMI

PREMI
celui de
Corul că
Domnești
MIUL II
din comu
ceni, reg
III — Co
comuna
giunea C
ral din c
goviște,
minului
raionul R
MENȚIUN
tura] din
năveni,
Maghiară
din comu
șov; Cor
comuna I

PALATE
NALE DI
CUL

PREMIU
celui de
Palatului
MIUL II
cultură d
reș... PR
tesc... l c
Brăila, re
tului cult
'Argeș; M
raionale c
regiunea

Orches
pop
orcl

CĂMINI

PREMIU
celui de
Formația c
tural din
nea Cluj;
de fluieraș
comuna C
PREMIUL
rași a căm
regiunea M
Taraful că
na Pietroș
MENȚIUNE
cultural di
nea Oltenia
cîminelor
Cerna, regi
ȚIUNE SPI
tulnicărese
comuna Av

PALATE CU
NALE DE
CULTU

PREMIUL
celui de
Taraful case
Slobozia, re
MIUL II —
cultură din
PREMIUL II
nale de cul
giunea Arge
chestra de
raionale de
giunea Olte

PREMIUL
celui de al
fara colțului
muna Cos
PREMIUL II
cultural din
nea Brașov;
cîminului c
pușnicu] M
MENȚIUNE
cultural din
Crișana; Fa
din comuna
București.

Orchestra

PREMIUL
fonică a cas
Sighișoara,
MIUL III —
a Palatului
nea Argeș;
a casei raio
ghet, regiun

PREMIUL
tă a casei
Orăștie, regi

Descrierea vieții poporului nostru, mai cu seamă în anii de după eliberare, constituie tema mai multor lucrări valoroase ale literaturii sovietice. Romane ca „Mărțișor” de Griaznov sau „Poveste despre România” de Anatolii Moldovanov, dezbate probleme interesante, legate de făurirea vieții noi în țara noastră, înfățișează procese tipice pentru construirea socialismului. După culegerea de nuvele „Pe stelele Balcanilor” în care zugrăvise momente caracteristice din istoria poporului român din anii 1945—1950, scriitorul ucrainean Mihail Ceabaniovski a publicat recent un roman simplu, consacrat țării noastre: „Pe malurile Dunării”.

M. Ceabaniovski a dat în acest roman o frescă puternică a satului românesc din timpul războiului și din anii de după eliberare, ducând firul acțiunii pînă în zilele noastre. El a arătat nu numai transformările politice, economice și sociale pe care le-a cunoscut întreaga noastră patrie și care implicit și-au avut ecoul și în viața rurală, ci a înfățișat și prefacerile adînci săvîrșite în conștiința oamenilor, a arătat cum cresc și se dezvoltă noii cetățeni conștienți și stăpîni pe soartă, cum se călesc voințele de luptători.

În centrul romanului, se află drumul de viață al țaranului sărac Petru Uradu, care se eliberează treptat de prejudecățile sădite în sufletul lui de propaganda mincinoasă burgheză. Intrînd în gospodăria agricolă colectivă, Petru cunoaște adevăratul belșug și adevărata fericire.

Fragmentele pe care le publicăm și a căror acțiune se desfășoară în jurul anului 1956, surprind aspecte legate de transformarea întovăririi agricole în gospodărie colectivă.

...Petru Uradu cosea fără încetare. „Ciudat lucru — își zicea el în gînd — toată viața mea am trăit pe cîmpurile astea și habar n-am avut ce fin mitositor e pe-aici. Cine se bucura de el pînă acum? Ia bogătanii Munteanu, Rănescu, Iancu... Ca niște pălânzei sugeau vîgă pămîntului... Și ce mănos e pămîntul ăsta al nostru! Ne-ar fi ajuns pe săturate la toți, dar vezi că nu fiecare aveam dreptul la el! De-abia acu' a venit vremea să ne bucurăm de pămînt... Are dreptate Banu cu vorbele lui!”

Și poate că și cerul era senin, ademenitor, ca bucurîndu-se de gîndurile astea ale lui, numai că Petru tare i-ar fi spus acum o vorbă bună lui Banu...

Ion Banu era un om cinstit și de ispravă. Cît s-a mai muncit să-l adune pe toți laolaltă, să le arate cum să trăiască! Și uite că nu s-a apucat să sădă la hirou, nu s-a afundat ca un șoarece în hîrtii, ci stă împreună cu toți ceilalți și cosește. Nu merită oare să-l spună oamenii o vorbă bună? Dar cine să i-o spună? De ce să nu te apropii de el și să spui, colea, cu voce tare, că acum ai casă și piine, și brînză, și lapte, și mâncare caldă, fără de care nici viața nu-i viată? Și nu numai că le ai, dar trebuie să adaugi: toate acestea ni le-a dat viața nouă, munca unită.

Petru își șterse coasa cu un pumn de țarbă, se apropie de Ion și-i strigă de departe:

— Ascultă, Ioane, vino colea c-am să-ți spun ceva...

Dar Ion nu-și terminase încă de cosit postala. De aceea, continua să apese zdrăvăn pe coasă. Petru se opri și căzu pe gînduri. Uite numai de o vară lucrează întovărișii, și el și-a agonișit și pline și alte bunătați. Parcă nici nu mai umblă girbovit. Dar peste un an doi ce-o să mai fie? Recolta crește, sporesc și suprafețele arabile... Mașinile lucrează pămîntul așa de bine, iar din oraș se trimit îngurășiminte. Curînd, dacă stai să te gîndești, ce trai o să mai ducă? O să fie bogat! Oare? Parcă nici nu-i vine să creadă, ar vrea să se încredințeze de lucrul ăsta acum, pe dată.

Petru se apropie cu pas hotărît de Ion și-i puse mîna pe umăr.

— Mai șterge-ți sudoarea, Ioane, să nu-ți iaee ochii.

Ion isprăvi de cosit. Își șterse sudoarea de pe frunte, zîmbi cu gura plină, lăsînd să i se vadă dinții albi.

— Ce-ai vrut să-mi spui, bade Petre?

Pe MALURILE DUNĂRII

Petru se uită țintă la Ion, privi de jur-împrejur, începu să-și miște buzele, dar nu izbuti să rostească nici unul din cuvintele ce părăseră a-i sta pe buze. Era ca și cum totul i s-ar fi amestecat în cap și el spuse dînd neputinicos din umeri:

— ...Hai să ne odihnim nișeluş l...

Soarele asfințea deasupra apelor Dunării, apele păreau a clocoli în pară de foc. Oamenii porneau agale spre sat, coasele străluciau în ultimele scinteieri de soare.

Ion spuse după un răstimp:

— La anul, să luăm și mașini de cosit; ajunge cîi am lucrat cu coasele...

Într-o zi, dis-de-dimineață, Banu, Vasile — și după vechiul său obicei — și moș Zamfir, porniră tute pria sat, chemîndu-i pe colectivîști la stat:

— Ne via oaspeți de la oraș l...

— Vin cu acordeoane și fanfară l

— Vin din oraș l

— Vin muncitorii să sărbătorească cu noi înființarea colectivei...

Ion era tulburat la culme. Îi tot zorea pe Petru să se îmbrace mai repede și vîzînd că nu nimereste să-și tragă pe mîncă su-manul, începu să bombăne:

— Ei, uite-ășa! Oaspeții sînt în pragul casei, iar noi stăm pe cuptor! Îmi vine să intru în pămînt de rușine.

Sumanul fu în sfîrșit îmbrăcat... Petru o porni spre stat. Găsi acolo o mulțime de țărani, îndeosebi tineret.

Văzînd mulțimea, Petru se bucură. N-aveau de ce să se rușineze colectivîștii, își primeau oaspeții cum se cuvine. Dar unde or fi mașinile? Încă înainte de a le fi zărit, Petru auzi muzică. Suna o fanfară, răspîndind valuri de sunete, vesele și îmbietoare, ca un vals de nuntă. Sunetele creșteau, pătrundeau pria ferestre, și din case leșeau în goană flăcăi și fete. În sfîrșit, de după un colț, apărură camionul în care se găsea fanfara. Și în spatele lui, alte trei camioane.

Ion își scoase căciula, se plecă adînc și spuse cu vocea-i răgușită:

— Bine ați venit, dragi oaspeți!

Voi să mai adauge ceva, dar fanfara porni să cînte, acoperîndu-i cuvintele. Din ultimul camion coborî un muncitor mustăcios, îmbrăcat cu un cojoc scurt, cafeniu. Spuse cîteva cuvinte muzicanților, apoi se apropie de săteni și salutîndu-i, le zise:

— Vă aducem salutul muncitorilor din oraș... Noi sîntem trimișii lor și vă aducem cele mai bune urări. Am venit la sărbătoarea voastră și v-am adus și niște daruri.

Cîteva muncitori coborîră cu grijă din camion o mașină de scris, acoperită cu o învelitoare neagră. Apoi, un tînăr cu părul negru, care privea mereu la fetele din Mușătești, îi înmînă lui Ion

un aparat strălucitor. Privind în jurul lui cu un aer triumfător, el spuse:

— Asta se cheamă barometru și e un lucru foarte important în munca voastră... El știe mai bine decît orice ghicitoare și decît popa, ce are să fie miine, poimîine și peste o lună...

În mulțime se auziră risete. Barometrul trecu din mîna în mîna. Cineva întrebă glumind:

— Dar nu cumva cutioara asta știe și unde ascund muierele țuca?

— Sau poate știe a ghici și de dragoste?

Tînărul rîse voios și se trase la o parte. În locul lui, apărură un bărbat în vîrstă, cărunt cu ochelari și palton cenușiu, croit după ultima modă. El răsfoi îndelung o agendă, căutînd ceva, apoi își dresе glasul și făcuse:

— Din partea oamenilor de știință și a studenților din institutul nostru, vă ofer aceste comori în care veți găsi sfaturi dintre cele mai prețioase despre cultivarea grînelor... V-am adus în dar o bibliotecă, citiți-o și să fiți sănătoși!

Aplauzele și exclamațiile aprobatoare răsplătiră cuvîntul oratorului. Dintr-un camion fură scoase apoi două lăzi mari cu cuiе, vreo zece hamuri noi, niște frîngării. Două flăcăi coborîră un sac cu piatră vîntă atît de prețioasă pentru viticultori, mai adăugară niște perii de sîrmă și un cazan mare.

— Noi așa ne-am gîndit — spuse muncitorul cu cojocul scurt — că toate acestea vă vor prinde bine în gospodăria voastră...

Za Mir!

Izbesc toate digul dantelele somate,
și zorii goana-n rosu își dilpăie agale:
vapoare, oarboturi, în nodă ancorate
cu steaguri se salută în ospetii navale.

Dar din ocele multe, daneze sau engleze,
din Peru sau din Franta, imense aripi desface
„ZA MIR”: o porumbelul la provă sîndrumeze
canoela de visuri sora vastul țîrm de pace.

GEORGE DEMETRU PAN

Fragment din romanul cu același nume a scriitorului sovietic

MIHAIL CEABANIVSKI

În românește de TATIANA NICOLAESCU

În fiecare dimineață

Busola prieteniei noastre zvicnește spre un pol magnetic — Spre inima miraculoasă din pieptul omului sovietic. În ritmul Marii Revoluții, această inimă-i călîită Și pentru prima oară-n Cosmos tot ea pulsă nebiruită.

În fiecare dimineață privim pe punte aurora — Nu-s valuri să ne stea în cale: le spintecă pe toate prora. Simțim cum toată ființa noastră așteaptă clipa fuziunii Cu cerul și cu țărîmul frate din continentele Comunii!

ION ACSAN

Cronica evenimentelor internaționale

Problema principală — Tratatul de pace cu Germania

Zilele trecute, N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a avut o convorbire cu ziaristul american Drew Pearson. Cu acest prilej, N. S. Hrușciov a făcut o declarație, ca răspuns la întrebarea ziaristului american privind criza Berlinului, oportunitatea tratatelor cu conducătorii puterilor occidentale în această problemă și data la care ar fi de dorit să înceapă aceste tratative. Subliniind că această problemă reprezintă doar o parte din problema generală a reglementării pașnice cu Germania, N. S. Hrușciov a arătat că trebuie să se înceapă cu problema principală — Tratatul de pace cu Germania.

În momentul de față, în centrul Europei există două state germane care s-au constituit și se dezvoltă pe căi proprii, cu sisteme economice diametral opuse. Propunerea Uniunii Sovietice și a altor state care au luptat împotriva Germaniei hitleriste, de a se încheia Tratatul de pace cu R. D. Germană și R. F. Germană a stîrnit o reacție cu totul nejustă din partea puterilor occidentale.

Așa cum arată N. S. Hrușciov în declarația sa, fără îndoială că dacă ar exista o Germanie unită, Tratatul de pace ar fi semnat cu această. Guvernul Republicii Democratice Germane a încercat în repetate rânduri să convingă guvernul R. F. Germane să ia loc la masa tratativelor și să elaboreze căile spre unificarea națiunii germane. Dar toate aceste încercări au fost respinse de guvernul Germaniei occidentale. Refuzul acesta ascunde planurile R. F. Germane de a cotropi cu forța R. D. Germană.

Semnarea Tratatului de pace cu Germania nu mai poate fi amînată. În declarație se arată că, dacă guvernul R. F. Germane va refuza și de acum înainte să semneze acest tratat, el va fi semnat cu Republica Democrată Germană care și-a și dat consimțămîntul în acest sens.

În continuarea declarației sale, N. S. Hrușciov s-a referit la problema Berlinului occidental care constituie o parte a problemei generale privind încheierea Tratatului de pace cu Germania. O dată cu semnarea Tratatului de pace cu R. D. Germană, Berlinul occidental

va deveni o parte a problemei generale privind încheierea Tratatului de pace cu Germania și acordarea statutului de oraș liber Berlinului occidental, va putea în mod automat capătă statutului de ocupație în baza căruia trupele lor se află acolo.

În încheierea declarației sale, N. S. Hrușciov a spus: „Vreau să subliniez încă și încă o dată că noi vom obține lichidarea rămășițelor celui de-al doilea război mondial, că noi dorim ca atmosfera din Europa, și prin urmare din întreaga lume, să se purifice pentru ca toate popoarele lumii să respire un aer proaspăt, pentru ca țările să trăiască ca buni vecini, pentru ca ele să stabilească relații pașnice între ele, pentru ca oamenii să trăiască fără teamă de război”.

Colonialismul — din nou pe banca acuzaților

În seara zilei de 25 august a.e. și-a încheiat lucrările sesiunea specială a Adunării Generale a O.N.U. în legătură cu agresiunea franceză din Tunisia.

Deși, în urmă cu o lună de zile, Consiliul de Securitate a adoptat hotărîrea privind încetarea obligatorie a focului la Bizerta și retragerea trupelor franceze, totuși Franța a continuat agresiunea împotriva Republicii Tunisiei. De la adoptarea acestei hotărîri și pînă la deschiderea sesiunii speciale a Adunării Generale a O.N.U., colonialiștii francezi au bombardat în repetate rânduri teritoriul tunisian. Străzile Bizertei au fost însoțite de sînge. În acțiunile agresive împotriva Tunisiei, colonialiștii francezi sînt sprijiniți de aliași lor în cadrul N.A.T.O. și în primul rînd de imperialiștii americani. Este cunoscut de întreaga omenire faptul că pentru reprimarea populației tunisiene au fost folosite tancuri, avioane și alt echipament militar american.

În cursul celor cinci zile cit au durat lucrările sesiunii speciale, majoritatea absolută a reprezentanților celor 54 de țări, care au luat cuvîntul la discuții, au condamnat cu hotărîre agresiunea colonialiștilor francezi împotriva Tunisiei, cerînd retragerea trupelor agresorului de pe teritoriul tunisian și respectarea necondiționată și riguroasă a suveranității Republicii Tunisiei. Reprezentanții occidentali au încercat în fel și chip să scoată basma curată pe agresorii francezi și s-au pronunțat împotriva proiectului de rezoluție al celor 32 de țări afro-asiatice prin care se cere încetarea agresiunii împotriva Tunisiei și retragerea trupelor franceze agresoare. Încercările și presiunile colonialiștilor au fost însă zadarnice. În favoarea rezoluției au votat 66 de țări, printre care grupul afro-asiatic, țările socialiste și un număr de țări din Europa și America Latină.

În cuvîntul său din 25 august, reprezentantul R. P. Romînie, Silviu Brucan, a arătat că discutarea acțiunilor agresive franceze împotriva Tunisiei a adus din nou colonialismul pe banca acuzaților. Subliniind că R. P. Romînie sprijină cu fermitate cererea de încetare a agresiunii din Tunisia și de evacuare a trupelor colonialiste de pe teritoriul Republicii Tunisiei, de respectare a suveranității și libertății poporului tunisian, Silviu Brucan a spus: „Romînia a militat întotdeauna împotriva colonialismului pe care noi îl considerăm rușinea epocii noastre”.

Un grup de manifestați din Viena demonstrează pentru dezarmarea generală și totală. Pe pancarte scrie: „Dezarmarea asigură pacea”, „Război morții atomice!”.

Situația din Brazilia

În urma presiunilor exercitate de reacțiunea braziliană și Washington, președintele Braziliei, Janio Quadros a demisionat. Quadros, imediat după preluarea funcției sale, a încercat să ducă o politică independentă față de S.U.A., de consolidare a independenței economice și politice a Braziliei. De asemenea guvernul Quadros a refuzat să sprijine manevrele imperialiste împotriva Cubei și a luat măsuri în vederea normalizării relațiilor cu Uniunea Sovietică și cu alte țări ale lagărului socialist. Toate acestea nefiind pe placul Departamentului de Stat al S.U.A., imperialismul și reacțiunea internă au dezlănțuit o campanie antiprezidențială, urmînd schimbarea orientării politice, în special a politicii externe a Braziliei. Ca instrument a fost folosit guvernatorul statului Guanabara, Carlos Lacerda, cunoscut pentru vederile sale ultrareacționare, asasinul lui Getulio Vargas.

Vestea demisiei președintelui Janio Quadros a provocat o uriașă indignare în rândurile populației braziliene față de forțele reacționare care, din ordinul imperialismului nord-american, au înăptuit lovitură de stat din țară. În cadrul unor puternice demonstrații, mii și mii de oameni au cerut revenirea la putere a lui Janio Quadros. Demonstrații au scandat: „Brazilia — da, yankei — nu!”, „Trăiască poporul!”, „Trăiască Quadros!”

Exprimîndu-și profunda indignare și condamnînd lovitură de stat înăptuită de cele mai negre forțe ale reacțiunii interne și ale imperialismului, conducătorul Partidului Comunist din Brazilia, Luis Carlos Prestes, a declarat că „singura soluție constituțională și democratică coresponsabilă voinței poporului este ca puterea să fie predată vicepreședintelui Joao Goulart. Poporul — trebuie să se mobilizeze și să bazeze calea reacțiunii”.

Cercurile reacționare, sprijinite de Departamentul de Stat al S.U.A. inițiază manevre febrile pentru a obține instaurarea în țară a unui regim antidemocratic și anti-constituțional. Aceste manevre sînt organizate cu scopul de a împiedica pe vicepreședintele Joao Goulart, să ocupe funcția de președinte, așa cum prevede constituția. În același timp, reacțiunea intensifică măsurile de represivitate împotriva elementelor democratice. La Sao Paulo, poliția a făcut arestări în rândurile conducătorilor sindicali și a închis sediile sindicatelor pentru a zădărnici declanșarea unei greve generale.

Forțele patriotice din Brazilia desfășoară mari acțiuni pentru respectarea constituției și legalității în țară. Curentul de opinie în sprijinul noului președinte constituțional, Joao Goulart, capătă o mare amploare în întreaga țară.

„Nu — trupelor germane”

Guvernul britanic a hotărît să pună la dispoziția unităților de tancuri vest-germane baze de antrenament în Anglia. În ziua de 25 august a sosit primul grup de soldați și ofițeri ai batalionului 84 tancuri al Bundeswehrului, care urmează să facă instrucție timp de trei săptămîni la Castlemartin (Pembrokeshire). Locul de aterizare, pentru două avioane avînd la bord soldați vest-germani, fusese stabilit inițial la Broadby. În ultimele clipe însă, chipurile, „din cauza timpului nefavorabil”, s-a modificat ruta avioanelor, iar tanchiștii au fost primiți la Lyneham. Tot „din cauza timpului nefavorabil” s-a hotărît ca soldații și ofițerii Bundeswehrului să sosească la bază abia la miezul nopții.

Nu e greu de înțeles de ce trupele vest-germane au sosit în Anglia în secret și la adăpostul întinericului. Această constituție doar una din măsurile de precauție ale autorităților engleze în scopul preîntîmpinării demonstrațiilor de protest ale populației engleze. Dar orice măsură ar lua, guvernul britanic nu va reuși să înăbușe protestul hotărît al poporului englez împotriva prezenței trupelor vest-germane în Anglia. În prezent, în întreaga Anglie se desfășoară o largă campanie de protest, iar la 3 septembrie, de la Coventry — orașul care a avut cel mai mult de suferit de pe urma bombardamentelor naziste — va porni un marș de șase zile la baza de la Castlemartin. Mii și mii de demonstrați strigă într-un singur și puternic glas: „Nu — trupelor germane!”

Din ȘAPTE în ȘAPTE zile

Vizitele lui Adenauer în Berlinul occidental urmăresc să agraveze și mai mult situația și să împiedice reglementarea pașnică a problemei germane. (Ziarele).

În ultima vreme, tot mai multe cercuri reacționare din S.U.A., în-deamnă la reluarea experiențelor cu arme nucleare. (Ziarele).

Sub pretextul „timpului nefavorabil” primele trupe vest-germane sosite în Anglia pentru instrucție și-au schimbat locul de aterizare. (Ziarele)

În țările capitaliste, în timp ce prețurile mărfurilor cresc necontenit, salariile oamenilor muncii scad mereu. (Ziarele).

ADENAUER: — Cî simțim pentru reglementarea problemei germane, mi-e marior și de sus...

FABRICANTUL DE ARMAMENT: — Cum? Să nu reluăm experiențele nucleare?

PILOTUL: — Herr Obercomandant, raportează: Timp nefavorabil pentru aterizare!!

PREȚUL: — Ce mă, te pui tu cu mine?

(Desene de V. VASILIU)

V A R A LA ȚARA

Parodia parodiei „Vara la țară” de G. Topîrceanu

Din programul brigăzii artistice de agitație din Gioagiu-Hunedoara

Locuința-mi de astă-vară,
e la țară.
Și spun sincer că nici n-aș
schimba locul, fiindcă-mi place
că am pace
Și trăiesc ca la oras.

Că nu-i satul de-altă dată
să mă bată
întristarea, ca să mor
de urît și de lingoare,
beat de soare
și pirlit îngrozitor.

‘Azi, de cînd e colectivă,
pe-o potrivă
oamenii-s schimbați la porț.
Viața care-aici palpită
nu-i lipsită
de cel mai modern confort.

‘Azi la țară-s magazine
cu vitrine
luminate cu neon,
unde orice Marioară
poat-să ceară
bluză sau ciorapi nylon.

Nu mai vezi desculțe fete.
Nici cu ghete.
‘Au pantofi. Modelu-i cearta.
La muzeu mai vezi opincă
și-asta fiindcă
locul l-a luat „Romarta”!

Să mai iei cu litra gazul?
Nu e cazul
cînd curent e-n sat. Ba-s cazuri
cînd în multele noi case
arătoase
se frig pui la aragazuri,

‘Ale satului mari fete
biciclete
multe au și nu fac praf
că-i șosea modernizată,
asfaltată.
Și avem cinematografi!

Pe acoperișuri sure
stă pădure
de antene, un covor.
E plăcută o plimbare
dar mai mare-i
gustul de televizor.

Nasul nu-și mai vîră-n țreabă
orice babă
Vrăjitoarea a pierit.
Știința o făcu să moară
într-o seară
cînd cu primul satelit.

Serile să-ti irosești
pe povești?
‘Aș! Cînd s-a aprins de seară,
la cămin tot satul vine
că se ține
iar o seară literară.

Cade-n somn apoi comuna.
Numai Luna,
curioasă cum e ea,
stă la geamuri în neștire
să-i admire
pe țărani... în pijama.

Dar în zori, qălăgioșii
cînd cocoșii
dau concert de trompetiști
se trezește-n dimineață
iar la viață
satul de colectivști,

De-aia zic eu prin urmare
vorbă mare:
ce să mă arăt iabras
și să spun că nu se poate
să-am de toate
numai fiindcă nu-i oras?!

BANU RĂDULESCU
medicină circumscrinției sanitare
Gioagiu, raionul Orăștie

Se electrifică comuna Peregul Mic, raionul Arad.

BECUL: — Tu poți să te culci, de-acum fac eu de serviciu noaptea..

(Desen de T. PAL)

— Costumul e gata! Vă cade perfect! Vă vine ca o mînușă! — spuse cu convingere meșterul, mîngîind haina de culoare închisă a clientului.

Clientul, care nu era altul decît secretarul comitetului executiv al sfatului popular din Băița, privi năuc în oglindă și îngăimă:

— Cum susții dumneata că e gata costumul, cînd îi lipsește o mîneacă? Și nasturii...

— Nu-i lipsește, tovarășe secretar, așa e modelul!.. Ce? Vreți să purtați ca toată lumea, haină cu două mîneci? V-am croit ceva mai special.

Secretarul sfatului îl privi lung pe meșter și rosti:

— Ia ascultă, tovarășe, dumneata îți bați joc de mine? Cum o să port o haină cu o singură mîneacă? Ce? Sînt într-o ureche?

— Sînteți într-aminouă urechile, tovarășe secretar, dar n-am ce vă face. Haina e gata. S-o purtați sănătos!

— S-o port sănătos? N-o port nici mort! Asta e costumul de circ, nu de oras. Și nasturii?

— Păi merge și fără nasturi, tovarășe secretar.

— Nu cred că merge Rămîne Rămîne aici. Și pină miine să fie pus la punct, adică la nasturi și la mîneci.

Apoi secretarul trecu peste drum la cooperativa de încălțăminte să-și încerce pantofii pe care i-a comandat.

— Noroc oameni buni! Gata pantofii?

— Gata tovarășe secretar. Poftim, încercați-i.

— Ce-i asta? — întrebă enervat secretarul. — Pantofii fără talpă?

— Fără, tovarășe secretar. Ce nevoie aveți de talpă? Călcați pe talpa piciorului, că ea nu se uzează.

— Glumiți?

— Nu glumim de loc. Ce contează talpa? Pielea să fie bună. Un model special pentru dumneavoastră.

— Măi tovarăși, nu mă infuriati. Voi nu vă dați seama că fără talpă încălțăminte nu e terminată?

— Nu ne dăm seama, tovarășe secretar. Noi zicem însă

că e terminată. Că talpa nu se vede; e sub pantofi.

Secretarul izbi furios cu pumnul, și, în aceeași clipă... soția lui tresări speriată:

— Ce ai dragă, de ce strigi și te zvîcolești în pat? Ai visat urît?...

— Da! — gemu secretarul. — Am visat ceva fără mîneci și fără tălpi. De unde mi-o fi venit visu' ăsta?

Și treptat, treptat, secretarul își aminti de unde i-a venit visul. Visul i-a venit de la o întimplare petrecută mai de demult, pe cînd primise o adresă de la cetățenii din satul Hărtăgani. Din adresă re-

ieșea că ei au ridicat, prin muncă patriotică, un cămin de ție maj mare dragul să-l privești. Că acest cămin e aproape gata, dar că spre a fi terminat, cei din Hărtăgani mai au nevoie de o cantitate de var. În consecință, stăruie pe lângă comitetul executiv al sfatului din Băița să le fi-vreze urgent această cantitate..

Cam asta scria în adresă.

— Să mai aștepte!...

Cam asta răspunsese secretarul și ceilalți de la sfat.

După un timp, cei din Hărtăgani au intervenit din nou: — Tovarăși, vă rugăm să dați o simplă dispoziție ca să putem ridica varul de la Vața. E foarte aproape de noi.

— O fi tare aproape de voi, dar de noi e mai depărtător. Și-apoi, căminul poate să funcționeze și fără var. Ce?

Un cor ca să cînte, are nevoie de var? Nu! Are nevoie de voci!.. O echipă de teatru ca să joace, are nevoie de var? Nu! Are nevoie de interpreți și de piese...

— Bine, dar căminul nu e terminat...

— Important e ceea ce se întîmplă pe scenă, nu pe ziduri

Au mai revenit oamenii și cu alte adrese, dar cu același rezultat. Adică fără nici un rezultat. Au rămas fără răspuns. Și fără var.

— Varul nu contează! Merge și fără var! — șopti în încheiere secretarul.

Apoi adormi și visă...

I. AVIAN

În raionul Șomcuța, din cauza superficialității tehnicianului Vasile Bindea, lucrările unor construcții agricole au trebuit să fie refăcute de patru ori.

Tehnicianul: — Trebuie să facem o mică modificare. Am adus un nou plan de fundație!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Pe Ținca noastră din gospodărie
O vezi în iia ei de sărbătoare
Cum stă din zori pe ulița cea mare
În timp ce satu-ntreg e pe cîmpie.

Mai către prînz, sub soarele cel tare,
Cînd nici un vînticel micuț n-adie,
Stă tot acolo, în aceeași iie
Și cu aceeași față zimbitoare.

Tinca

Pe ulița din sat și după masă
Figura Țincai este remarcată
De cei ce de la cîmp se-ntorc acasă.

Și-atunci cînd stele apar în cete,
Tot în același loc o vezi pe fată
În... poză la gazeta de perete.

V. D. POPA